

ode dne, kdy jej mohl žalobce vznést. Tato lhůta nebyla žalobcem dodržena. Žalobcovo přesazení z deputátníka na dělníka s denním platem stalo se, jak bylo zjištěno, před 4. únorem 1925, kdy o tomto přesazení jednala paritní komise, žalobce mohl svůj nárok vznést na soud nejdéle do šesti měsíců po tomto dni, avšak učinil tak teprve dne 19. srpna 1925, tedy po uplynutí lhůty stanovené v § 1162 d) obč. zák. Jeho nárok jest následkem toho podle ustanovení § 1162 d) obč. zák. vyloučen, a byl-li nižšími soudy, byť i z jiných důvodů zamítnut, stalo se tak právem. Přezkoumávati důvody nižších soudů, pro které byl žalobní nárok zamítnut a obíratí se vývody dovolání, jimiž se žalobce snaží důvody ty vyvrátiti, není za toho stavu věci zapotřebí. Dodati jest, že i když nebyl ve sporu žalovaným zánik žalobního nároku následkem projití lhůty § 1162 d) obč. zák. uplatňován, nevádí to, by k zániku tomu nebylo přihlíženo. Zachování této lhůty jest hmotněprávní podmínkou nároku, lhůta ta jest propadná (srov. zprávu komise k novele obč. zák. str. 235, sb. n. s. čís. 87 a 5003), a jest k ní přihlížeti z moci úřadu (sb. n. s. čís. 2835 a 4327). Podotknouti jest též, že mylným by byl názor, že žalobcův nárok nespadá pod lhůtu § 1162 d) obč. zák. Jest nerozhodno, že nejde o náhradu služného, i nárok na odškodnění z bezdůvodného, z předčasného zrušení služebního poměru spadá pod ustanovení § 1162 d) obč. zák. Zákon mezi nároky z předčasného rozvázání služebního poměru nerozeznává (sb. n. s. čís. 5003).

Čís. 7546.

Třebas byla zažalovaná pohledávka splatnou v době podání žaloby, jest žalobu o plnění pro tentokráte zamítnouti, bylo-li za sporného řízení v první stolici o jmění žalovaného zahájeno vyrovnání, jež bylo před rozsudkem prvního soudu skončeno a podle něhož nebyly vyrovnací splátky v době rozsudku prvního soudu dosud splatny.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, Rv I 622/27.)

Žalovaná dlužila žalující firmě za prodané a dodané zboží ke dni 7. srpna 1925 7.674 Kč 11 h. Dne 14. února 1926 byla podána žaloba o zaplacení této pohledávky. Dne 28. června 1926 bylo zahájeno o jmění žalované vyrovnací řízení, jež bylo dne 30. září 1926 potvrzeno. Podle potvrzeného vyrovnání měla žalovaná zaplatiti 35% kvotu ve třech půlletních splátkách, první splátku 10% koncem dubna 1927, druhou 10% po šesti měsících a třetí splátku 15% po dalších šesti měsících. Rozsudkem ze dne 26. října 1926 procesní soud první stolice žalobě o zaplacení žalobní pohledávky omezené na 7.444 Kč 11 h vyhověl potud, že uznal žalovanou povinnou, by zaplatila žalobkyni 7.444 Kč 11 h se 6% úroky od 7. srpna 1925 do 28. června 1925 ve splátkách stanovených v potvrzeném vyrovnání ze dne 30. září 1926, 10% do 30. dubna 1927, dalších 10% do šesti měsíců a 15% do dalších

šesti měsíců. D ů v o d y: Soud má za to, že žalobní požadavek, jenž byl žalovanou po omezení uznán za správný, jest po právu a že vyrovnání zahájené po podání žaloby a také již ukončené, může mít vliv pouze na způsob placení pohledávky, nemůže však býti žalobní pohledávka pokládána za předčasnou. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalované napadený rozsudek potvrdil s opravou, že žalovaná strana jest povinna zaplatiti straně žalující z omezené zažalované pohledávky 7.444 Kč 11 h se 6% úroky od 7. srpna 1925 až do 28. června 1926 a z přisouzených útrat tohoto sporu 35% kvotu ve lhůtách zjištěných potvrzeným vyrovnacím usnesením ze dne 30. září 1926, a to 10% dne 30. dubna 1927, dalších 10% šest měsíců později a dalších 15% šest měsíců později za eventuálního donucení, naproti tomu žalobu ohledně zbývajících 65% zažalované pohledávky s příslušenstvím pro tentokráte zamítl. D ů v o d y: Jest nesporno, že proti žalované straně bylo za procesního řízení zahájeno vyrovnací řízení a že vyrovnání bylo právoplatně soudem potvrzeno. Poněvadž vyrovnací řád nestanoví přerušení projednávaného civilního sporu dlužníka ve vyrovnání jako důsledek zahájení vyrovnacího řízení a soudně potvrzené vyrovnání není exekucním titulem pro dlužníka ve vyrovnání, právem pokračoval prvý soud v procesním řízení v tomto sporu bez ohledu na vyrovnací řízení a spor rozhodl. V rozsudku musil se procesní soud při určování částky ku placení a platební lhůty zcela přizpůsobiti obsahu právoplatného usnesení o vyrovnání a platební lhůty určiti podle tohoto usnesení, protože toto usnesení se zřetelem k splatné platební částce a k platebním lhůtám zřídilo pro strany nové právo a strana žalující na to omezila žalobní prosbu v souhlase s vyrovnacím usnesením. Při tom se první soud neprohřešil proti předpisu § 406 c. ř. s., podle něhož odsouzení k plnění jest přípustno jen, nastala-li splatnost v době vydání rozsudku. Neboť zažalovaný peníz byl splatným již v době podání žaloby, avšak právoplatným usnesením vyrovnávacím byla lhůta splatnosti odsunuta způsobem vízicím nejen strany, nýbrž i procesní soud, a tomuto požadavku musil rozsudek učiniti zadost. Odvolání nebylo lze vyhověti a rozsudek bylo s dodatkem, že se žaloba ohledně zbývajících 65% omezeného zažalovaného peníze zamítá, ovšem s ohledem na ustanovení článku III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. jen pro tentokráte, poněvadž v případě nedodržení vyrovnacích lhůt celá pohledávka žalobkyně oživne.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalované a 1. zrušil napadený rozsudek ve výroku, že se žaloba ohledně zbývajících 65% zažalovaného peníze s přísl. pro tentokráte zamítá, 2. jinak změnil rozsudek v ten způsob, že zamítl pro tentokráte žalobu toho obsahu, že jest žalovaná povinna zaplatiti žalující straně z omezeného zažalovaného peníze 7.444 Kč 11 h se 6% úroky od 7. srpna 1925 až do 28. června 1926 a z přisouzených útrat tohoto sporu 35% kvotu ve lhůtách podle potvrzeného vyrovnacího usnesení krajského soudu ze dne 30. září 1926 10% dne 30. dubna 1927, dalších 10% šest měsíců později a dalších 15% opětně šest měsíců později.

D ů v o d y:

Dovolacímu důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. nelze upřítí oprávnění. Žalovaná napadá rozsudek odvolacího soudu ve výroku, jímž byla zamítnuta pro tentokráte žaloba ohledně zbývajících 65% zažalovaného peníze z důvodu, že zamítnutí žaloby mělo se státi nadobro, nikoli jen pro tentokráte, nebo že se nemělo vůbec státi. Podle obsahu protokolu ze dne 22. října 1925 omezil zástupce žalující strany zažalovaný peníz 7.444 Kč 11 h s přísl. na splátky podle obsahu vyrovnacího usnesení. Není třeba zkoumati, zda v tomto prohlášení žalobkyně jest spatřovati částečné vzdání se vymáhaného nároku podle § 394 c. ř. s., když žalovaná neučinila návrh na vynesení rozsudku pro vzdání se. Je-li tomu tak nemohl ani soud vydati takový rozsudek. Rozhodnutí odvolacího soudu, jímž zamítl pro tentokráte žalobu v tom směru, ač ani v odvolání nebyl návrh takový učiněn, porušuje tudíž zákon v ustanovení § 405 a 462 c. ř. s. Bylo je tudíž k dovolání zrušiti. Ale ani v ostatní části neshoduje se napadený rozsudek se zákonem. Jest nesporným, že v čase rozsudku první stolice bylo vyrovnání žalované s jejím věřitelstvem již právoplatným. Podle § 53 vyr. ř. byla žalovaná jako vyrovnací dlužnice povinna uspokojiti vyrovnací věřitele jen podle obsahu vyrovnání. Jeho obsah zavazoval ji k tomu, by splatila pohledávku vyrovnací věřitelky ve lhůtách, z nichž však v době rozsudku nebyla ještě žádná splatna. Vyrovnáním byla však otázka splatnosti pohledávek, které ovšem podle § 14 vyr. ř. platí ve vyrovnacím řízení za splatné, uspořádána jinak pro případ jeho uzavření, takže jeho uzavřením byl v budoucnosti mezi dlužníkem a jeho věřiteli pro otázku tu rozhodujícím jen obsah vyrovnání (Bartsch-Pollak II. str. 186). Nastoupil-li tento účinek vyrovnání již v době rozsudku, náleželo soudu, by k němu přihlížel, když žalovaná vznesla ve sporu námitku, že zažalovaný nárok není vzhledem k obsahu vyrovnání splatným. Nevadilo tomu, že zažalovaná pohledávka byla již v době podání žaloby splatnou, když, jak řečeno, byla otázka splatnosti vyrovnáním pro obě strany jinak rozřešena. Tomu, by vynesen byl rozsudek žalobě vyhovující, bránil tudíž předpis § 406 c. ř. s. a měla býti žalobní žádost pro tentokráte zamítnuta, ana žalující strana nezměnila žalobní žádání znějící na plnění na žádání určovací (srv. Bartsch-Pollak II. str. 287, Rintelen str. 567 a rozhodnutí čís. 4205 sb. n. s.). Mínil-li odvolací soud, že vyrovnáním byla odsunuta doba splatnosti pohledávky, že však pohledávka zůstala podle § 406 c. ř. s. splatnou, když jí byla již v době podané žaloby, jest názor ten mylný, když — jak shora řečeno — byla otázka splatnosti pohledávky vyrovnáním jinak upravena a účinky vyrovnání nastaly v den rozsudku. Neposoudily tudíž nižší stolice věc správně s hlediska právního, vyhověvše žalobě. Nelze tu ani, jak mínil žalobkyně, použití obdobně zásady § 904 obč. zák., podle níž jest přenechati soudci, by podle slušnosti určil dobu plnění, zůstavil-li dlužník čas splnění své libovůli. Ustanovení to jest výjimečné a platí jen pro případ v zákoně myšlený.